

Οι καταστροφές στη Ρόδο και ο δεκάλογος της ανασφάλιστης κοινωνίας

Από τον Αριστείδη Παπανικόλα

Πηγή: <http://www.insurancedaily.gr>

26 Νοεμβρίου, 2013

Τα έντονα καιρικά φαινόμενα που έπληξαν τη Ρόδο και κυρίως την περιοχή της Ιαλυσού προκάλεσαν απώλειες ανθρώπινων ζώων, αλλά και εκτεταμένες ζημιές σε υποδομές, σε σπίτια, σε επιχειρήσεις, σε αυτοκίνητα και σε κάθε είδους περιουσιακά στοιχεία. Σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις οι ζημιές θα υπερβούν τα 10 εκατ. ευρώ. Ήδη, στο Επιμελητήριο Δωδεκανήσου λειτουργεί υπηρεσία υποδοχής αναφορών των πληγέντων επιχειρηματιών, ώστε να διευκολυνθεί το έργο της καταγραφής των ζημιών. Τι ποιο φυσιολογικό να αναρωτηθεί κάποιος: Πόσα από αυτά τα περιουσιακά στοιχεία ήταν ασφαλισμένα; Και βέβαια, τι πρόβλεψη είχαν κάνει για τις οικογένειές τους, για τα παιδιά τους οι άτυχοι που έχασαν τη ζωή τους;

Υπάρχουν δύο δρόμοι για να απαντήσουμε στα ερωτήματα αυτά. Ο πρώτος, απλός και απόλυτος. Ναι, ήταν ασφαλισμένοι γι' αυτούς και αυτούς τους κινδύνους και δεν ήταν ασφαλισμένοι γι' αυτούς τους κινδύνους. Και στη συνέχεια να αναφωνήσουμε, μπράβο σε όσους είχαν ασφαλιστεί και... καλά να πάθουν όσοι ήταν ανασφάλιστοι! Ο δεύτερος δρόμος, ο δύσκολος, να βρούμε τις αιτίες και τις πιθανές ευθύνες όλων μας. Διαλέγουμε το δεύτερο και ουσιαστικότερο, κατά την άποψή μας, δρόμο.

Καταρχήν, για να ασφαλισθεί κάποιος ή πρέπει να είναι υποχρεωμένος να το κάνει ή πρέπει να έχει πεισθεί για την αναγκαιότητα της ασφάλισης. Λίγοι είναι εκείνοι που, σε παγκόσμιο επίπεδο ...γεννιούνται με την επιθυμία να ασφαλιστούν!

Δεύτερο, είτε κάποιος είναι υποχρεωμένος, είτε έχει πεισθεί, πρέπει να μπορεί να ασφαλιστεί, πρέπει να υφίστανται προϋποθέσεις ασφάλισης. Για παράδειγμα, πώς να

ασφαλιστεί μια αυθαίρετη οικοδομή πάνω σε ρέμα, για τον κίνδυνο της κατολίσθησης; Κι αν ασφαλιστεί (στο πλαίσιο ενός πολυασφαλιστηρίου, χωρίς κάλυψη σεισμού, που δεν απαιτείται οικοδομική άδεια), είναι βέβαιο ότι θα αποζημιωθεί;

Τρίτο, για να ασφαλισθεί κάποιος, πέρα από γνώση ή υποχρέωση, θα πρέπει να νιώθει, να “βλέπει” την ανταποδοτικότητα της ασφάλισής του, των ασφαλιστρών που δαπανά. Για παράδειγμα, ποιος π.χ. υπάλληλος ΔΕΚΟ ενδιαφερότανε για συνταξιοδοτικό, όταν το άθροισμα των συντάξεων που θα έπαιρνε (εφάπαξ+κύρια+επικουρική κ.λπ.) ήταν μεγαλύτερο από το μισθό που έπαιρνε ενώ εργαζότανε;

Τέταρτο, για να ασφαλισθεί κάποιος, δεν αρκεί η “αόριστη” ανάγκη της ασφάλισης, αλλά πρέπει να είναι ενημερωμένος, όχι απλά για τους κινδύνους που ελλοχεύουν, αλλά για τις αιτίες επέλευσης των κινδύνων αυτών, ώστε πραγματικά να επιλέγει και να καλύπτει τις πραγματικές του ανάγκες. Για παράδειγμα, η κάλυψη των «θεομηνιών» ή «φυσικών φαινομένων» (ανάλογα την εταιρεία) απαιτεί εξακρίβωση ακραίων-ασυνήθιστων καιρικών καταστάσεων σε συγκεκριμένο χώρο και χρόνο και όχι απλώς την πτώση ενός δένδρου πάνω στο αυτοκίνητό μας.

Πέμπτο, ακόμα και ο πιο συνειδητός υποψήφιος πελάτης, που γνωρίζει, έχει πεισθεί και είναι πλήρως ενημερωμένος, πρέπει να έχει την δυνατότητα να καταβάλει τα ασφάλιστρά του, είτε είναι λίγα είτε πολλά. Και όταν δεν έχει να καλύψει «το γάλα του παιδιού του» (Λαϊκίζω; Δεν νομίζω, κοιτάξτε γύρω σας...) ή το ενοίκιό του, τότε με τι χρήματα να ασφαλιστεί;

Έκτο, η Πολιτεία, το Κράτος, αυτές οι απρόσωπες έννοιες, αλλά εξ ορισμού συνισταμένες όλων ημών, όλης της κοινωνίας, πρέπει επίσης να έχουν ενστερνιστεί την αξία της ασφάλισης και ιδίως της ιδιωτικής ασφάλισης, ως παράγοντα κοινωνικής συνοχής και ευημερίας. Να την προωθούν και όχι να την έχουν απέναντι ή ενίοτε και να την υποσκάπτουν.

Έβδομο, οι εκάστοτε εκφραστές της εξουσίας, συμπολίτευσης και αντιπολίτευσης, πρέπει να γνωρίζουν τι εστί Ιδιωτική Ασφάλιση, να γνωρίζουν τη συνεισφορά της στην οικονομική ανάπτυξη και σταθερότητα, να γνωρίζουν περί θεσμικών επενδυτών, να γνωρίζουν για την ελάφρυνση των κρατικών και κοινωνικών δαπανών σε ασφαλισμένες κοινωνίες. Αν όχι, τότε παροτρύνουν διαχρονικά τους καταναλωτές να αναζητούν τα χαμηλότερα ασφάλιστρα ως μοναδικό κριτήριο επιλογής εταιρίας ή αποκαλούν την ασφάλιση του

σεισμού «σεισμόσημο».

Όγδοο, ασφαλιστικές επιχειρήσεις και ασφαλιστικοί διαμεσολαβητές πρέπει να εκπέμπουν υπευθυνότητα, επαγγελματισμό, γνώση, εμπειρία και ανθρωποκεντρικό προσανατολισμό, τόσο κατά τη προσυμβατική διαδικασία όσο και κατά την επέλευση του κινδύνου, ώστε να κερδίζουν καθημερινά την εμπιστοσύνη των καταναλωτών.

Ένατο, οι ασφαλισμένοι πολίτες πρέπει να επιβραβεύονται και να τιμωρούνται και όχι να τους περιμένουν στη γωνία, ζητώντας τους πόθεν έσχες για τα ασφάλιστρα που κατέβαλαν ή να φορολογούν ως τεκμαρτό εισόδημα την ομαδική ασφάλιση υγείας που τους παρέχει ο εργοδότης τους.

Δέκατο και τελευταίο, πόσο έχουμε συμβάλει όλοι (όλοι ανεξαιρέτως) για την δημιουργία των προϋποθέσεων ασφάλισης, για την ποιότητα της ασφαλιστικής μας αγοράς, για την απαιτούμενη φερεγγυότητα; Πόσο έχουμε συμβάλει ως άτομα, ως επιχειρηματίες, ως επαγγελματίες, ως εταιρείες, ως διαμεσολαβητές, ως διοίκηση, ως συνδικαλιστές, ως πολιτικοί, ως ελεγκτές, ως εξουσία, ως καταναλωτές;

Η Ανασφάλιστη ελληνική κοινωνία είναι απόρροια λαθών ή αδιαφορίας δεκαετιών και το μέλλον της δεν εξαρτάται μόνο από την ίδια την ασφαλιστική αγορά, που ούτως η άλλως πρέπει να καταβάλει τεράστιες προσπάθειες. Εξαρτάται και από το μετασχηματισμό της ίδιας της κοινωνίας, των δομών της, των επιλογών της και των προτεραιοτήτων της.